

ת"פ 42889/10-11 מ"ד - מדינת ישראל נגד בן דין

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 42889-10-11 מ"ד - מדינת ישראל נ' דין
בפני כבוד השופטת הדסה נאור

הנאשם	טל' חזום ועו"ד יצחק אל	ע"י ב"כ עו"ד	בדעת:
המשמעה	יהונתן גנץ	נ' דין	
		בג"ד	
		ע"י ב"כ עו"ד	בג"ד

הכרעת דין

בפתח הכרעת הדין אני מודיעה, כמצוות סיפת סעיף 182 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] המשם"ב-1982 על זיכוי הנאשם, מחמת הספק, מכל העבירות שיוחסו לו בכתב האישום.

להלן נימוקי:

1. על פי עובדות כתב האישום, היה הנאשם, בתקופה הרלוונטית לכתב האישום, הבעלים או המחזיק של כלב מסווג אמסטרט מנומר (להלן: "הכלב").

בתאריך 19.9.07 סמוך לשעה 00:00 טיל הקטין א.ג, ליד 1995 (להלן: "הקטין" או "המלון"), עם כלבו ברחוב אלמגור בתל אביב.

בעת שהקטין התכווף וחיבק את כלבו, רץ לפצע הכלב לכיוונו התנפל לעלייו ועל כלבו ונשך את הקטין בידו.

כתוצאה מהאמור לעיל נגרמו לקטין 7 סימני נשיכה עמוקים בשורשגב כף יד ימין ונפיחות והוא נדרש לטיפול רפואי.

בgen אירוע זה מיוחסת לנאשם, בפרק הוראות החיקוק, עבירה של אי נקייה צעדי זיהירות בחיה, על פי סעיף 338(6) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין"), בטענה שביצע מעשה בדרך נמהרת או רשלנית שיש בה כדי לסכן חי אדם או לגרום לו חבלה, בכך שלא נקט אמצעי זיהירות מפני סכנה מסתברת הכרוכה בחיה שבחזקו.

כתב האישום ממשיך ומતאר אירוע נוסף שבו תולדה של האירוע הראשון ולפיו למקום הגיעה אמו של הקטין, גב' גريبץ יאנה (להלן: "המלוננט") וביקשה מהנאשם שהחזיק את הכלב, ומאותו רנית לוזן (להלן: "רנית")

עמוד 1

אשר החזיקה כלב אמסטף אחר, שלא יעזבו את המקום עד שתגיע משטרה. רנית הסתובבה והחלה לлечת מהמקום, והמתלוננת תפסה אותה בכתפה ואמרה לה שהיא לא זהה מפה.

בתגובה התנצל הנאשם על המטלוננת ותקף אותה בכך שהכח באגרופים בפניה ואימע עליה כי יهرוג אותה וזאת בכוונה להפחידה או להקניטה.

כתוצאה מהתקיפה האמורה לעיל נגרמו למטלוננת עצוז מוח ושריטה באישון העין המהווים חבלה של ממש.

על מעשו אלה מייחסות לנאשם, בפרק הוראות החיקוק עבירות של איומים - על פי סעיף 192 לחוק העונשין ותקיפה הגורמת חבלה ממשית - על פי סעיף 380 לחוק העונשין.

2. בمعנה לכתב האישום כפר הנאשם מחוסר ידיעה בנשיכה ובחבלה שנגרמו לקטין ובכל מקרה טען כי באוטה התקופה כלל לא היה לו כלב.

הנאשם הכחיש גם את המייחס לו באירוע השני וכפר בעובדות לפיהן אמו של הקטין - המטלוננת - הגיעו למקום וביקשה ממנו ומأחותו רנית שלא יעזבו את המקום עד שתגיע משטרה, וכן בטענה כי תקף את המטלוננת או איהם עליה. לטענתו המטלוננת היא זו שתקפה את רנית.

3. עם תום פרשת הנסיבות העלתה באט כוח הנאשם את הטענה, שאין להסביר לאשמה.

לאחר שבחןתי את ריאות הנסיבות והלכות הנהוגות לעניין עוצמת הריאות בשלב זה של העלתה הטענה שאין להסביר לאשמה, דחיתי, באופן חלק, בהחלטתי מתאריך 1.4.15, את בקשת ב"כ הנאשם וקבעתי שכן לא הובאו ראיות, אף לא לכואורה, להוכחת עבירת האיומים ועל כן אין על הנאשם להסביר לאשמה זו.

עם זאת מצאתי כי נכון לאותו שלב עד מה疵ה בנטול להניח תשתיית ראייתית לכואורת להוכחת יסודות העבירות של אי נקייה צעדי זיהירות בחיה, על פי סעיף 338(6) לחוק העונשין ושל תקיפה הגורמת חבלה ממשית, על פי סעיף 380 לחוק העונשין ועל כן על הנאשם להסביר ככל שהיא מתייחסת לעבירות אלה.

4. כאמור כפר הנאשם מחוסר ידיעה בנשיכה ובחבלה שנגרמו לקטין, עם זאת לא הכחיש שהמטלונן הותקף על ידי כלב אמסטף ובעדותו בבית המשפט אישר שההשתלט על הכלב על מנת למנוע ממנה לתקוף את המטלון.

במסגרת פרשת הנסיבות הוגשנו, ללא התנגדות ומבליל שב"כ הנאשם חלקה על תוכנם, מסמכים רפואיים מחדך מין אורטופדי בבית החולים לילדים בלינסון ותצלומים המעידים על "סימני נשיכה בשורש כף יד ימין [...] עם נפיחות מקומית".

המחלוקת, אפוא, בנוגע לארוע הראשון מצטמצמת לשאלת האם הנאשם היה באותה עת הבעלים או המחזיק של הכלב.

גם בהתייחס לאירוע השני השאלה שבמחלוקת הינה בעיקרה זהותו של תוקפה של המתלוונת והאם המשימה עמדה בנטול להוכיח שהנאשם הוא התוקף.

הנאשם בתשובהו לאישום לא התייחס כלל לשאלת האם המתלוונת הותקפה במהלך האירוע וכפирתו התייחסה לטענה שהיא מעורב בתקיפתה.

5. האם הוכח שהנאשם היה במועד הרלוונטי הבעלים או מחזיק של הכלב?

המשימה העלמה עדות להוכחת טענה כי הכלב היה בעלותה הנאשם או בהחזקתו את המתלוון הקטן, שני עדי ראייה לאירוע - הגב' יולי מזרחי (להלן: "יולי") ומר חן מזרחי (להלן: "חן") ושני חברים/ידידים של המתלוונת - ולדימיר טימושפולסקי (להלן: "ולדימיר") ואיגור זולנה (להלן: "איגור") והגישה בהסכמה את דוח הפעולה שנרשם סמוך לאחר האירוע על ידי שוטר הסיוור סמ"ר סודאי אבישי ודוח מסדר זיהוי תצלומים.

מטעם ההגנה העיד הנאשם.

6. בשאלת זיהויו של הנאשם, הבעלים או כמחזיק הכלב שתקף אותו ואת כלבו, הייתה עדותו של המתלוון מבולבלת ונתגלו סתיות רבות בגרסתו.

בפתח עדותו בבית המשפט אישר המתלוון כי אינו יודע מי הבעלים של שני כלבי האמסטף, שאחד מהם תקף את כלבו, וטען כי הוא "**משערשמי שהחזקיק אותם הוא הבעלים**".

בהמשך עדותו השתכלה והוא כבר הצבע על הנאשם בזדאות בעל הבעלים של הכלבים.

במהלך עדותו בבית המשפט סיפר כי לפני האירוע "**ראיתי אותו (את הנאשם - ה.ג.) לפני עם הכלבים. כל יום שהייתי יצא עם הכלב היתי רואה את הנאשם יוצא עם הכלב**". מתברר כי בהודעתו במשטרת מסר גרסה אחרת לפיה אינו מכיר את הכלב ויכול "**לזהות שמוני אחד את הפנים של בעל הכלב שמסתוובב אליו**".

יתרה מכך על אף שבעדותו בבית המשפט הצבע בזדאות בעל הנאשם בעל מי שגם תקף את אמו בהמשך, באירוע השני, הרי שבהודעתו במשטרת סיפר כי ראה בחור שתקף את אמו אלא שלא ראה את פניו ועל כן, לשאלת החוקר, האם יכול **לזהות את הבוחר שתקף את אמו, השיב בשלילה**.

כך או כך המשטרה לא הזירה לעורך מסדר זיהוי בין אם חי ובין אם תМОנות סמוך לאחר האירוע ורק בחלוף שלוש וחצי שנים, בתאריך 24.2.11 זמינה את המתלוון למסדר זיהוי תМОנות, שם הצבע על הנאשם בעל מי שמכיר לו "**מזה שהוא הפריד את הכלב שלו מהכלב שלי בזמן האירוע**". העובדה שהנאשם הפריד בין הכלבים אינה שנייה במחלוקת, אך הקטן לא טען שהدمات עליה הוא מצבע היה נכון למועד האירוע הבעלים או המחזיק של הכלב.

יתרה מכך, זיהוי זה מזוהם לכל הדעות, גם על פי עדותו של המתלון שאישר לבקשת ב"כ הנאשם כי במהלך השנים לאחר האירוע, כשהיה לבד או עם אמו, ראה את הנאשם מסתובב בשכונה ודיברו ביניהם על כך שהוא בעל הכלבים.

הצבעתו הוודאית של המתלון, באולם בית המשפט, בחילוף כח מס וחצי שנים מיום האירוע, על הנאשם, אשר ישב על ספסל הנאים, בעל בעל הכלב, משקללה נמוך עד אפסי, במיוחד בהתחשב בגרסתו הראשונית סמור לאחר האירוע ולפיה יכול לזיהות את בעל הכלב ב- 80% בלבד.

אפשרות זיהוי ב-80% אינה עומדת ב מבחנים שנקבעו בפסקה לזרוי בעל משקל ראוי ממשמעותיו.

לא מצאת פסול או פגם בעדותה של **עדת הראיה יולי**, שכונתם של המתלונים והנאשם, שעדותה הייתה נתלת פנויות ואובייקטיבית ועל כן הייתה מהימנה עליי לכל אורכה.

על פי גרסתה ביום האירוע הייתה במקום יחד עם גראה - חן והשניים עצרו על מנת לטלטף את כלבו של המתלון. לפטע, קפץ כלב אמסטרף, ש"צ **משמעות מקום בלי בעליים**" על כלבו של המתלון והוא וחן ניסו להפריד ביניהם. בשלב זה הגיעו למקום שני גברים, כאשר אחד מהם, שמנמו התרשמה יולי **בעל כלב**, הפריד בין הכלבים.

גם עדותו של **עד הראיה חן**, גראה של יולי שהיה עמה בשעת האירוע במקום האירוע, הותירה עליי רושם מהימן, משולל אינטראסים וכוכנה לסייע לצד זה או אחר.

על פי גרסתו הבחן כי מישחו, שאות פרטיו לא מסר, פתח את השער בחצר פרטית של אחת הדיירות בבניין - הנמצא בסמיכות למרכז המסחרי, באחד האזוריים בשכונות נווה שרת, ברחוב שאט שמו לא זכר - וממנו יצא כלב מסווג אמסטרף. הכלב יצא בሪיצה והסתער על כלבו של המתלון והתחיל לנשוך אותו, המתلون ניסה להפריד בין הכלבים, אך "הגע הבעלים של הכלב גדול וניסה לנטרל אותו. אני משער שהזה היה הבעלים של האמסטרף, כי מישחו אחר לא היה מسلط עליו".

אין מחלוקתשמי שהגיע והפריד בין הכלבים היה הנאשם, אולם עדי הראיה לא יכולו לומר בוודאות כי מי שהפריד היה הבעלים או המחזיק של הכלב אלא רק כי הם התרשמו או שיערו שמדובר ביחסים כלב ובעל.

לצורך קביעת ממצאים בשאלת זהות הבעלים או המחזיק הכלב לא די בנסיבות והנחות ולא די בכך כדי להסביר בחוויב על השאלה שהוצגה לדין.

כאמור העיטה המאשימה לעדות גם את **איגור ולדימיר**, חבריה של המתלוננת.

השנים לא היו עדים לאירוע ולמעשה לא ראו את הכלב שהתנפל על כלבו של המתלון. הקשר בין הכלבים - אוטם לטענת **איגור** ראה ביום שקדמו לאירוע מסתובבים בסביבה כשבסמיכות אליהם נמצא הנאשם, ואשר לטענת **ולדימיר** נהג לראות בחצר הבניין ברוח' אלמגור 7, שם הייתה מצויה דירתו של הנאשם - לבין האירוע, הינה בגדר הערכה בלבד.

התוצאה היא שלא ניתן לקשר בין הכלב, שנשך את כלבו של המתלון, לבין הכלבים שלהערכת והבנת לדימיר עמוד 4

ואיגור היי שיכים לנאים.

מעבר לכך מדובר בשתי הודעות כבושים, כאשר **ולדימיר** אישר, בתשובה לשאלת החקירה נגדית, כי את גרסתו מסר לראשונה במשטרת **17.1.11** בתאריך קרי שלוש שנים ושלשה חודשים לאחר האירוע, אף שבכל אותה תקופה המשיך להיות בקשר עם המתלוננת, עמה הוא מזידד, לאחר היכרות רבת שנים שהחלה בשנת 2003.

באופן מפתיע הודיעתו של **איגור** הוגשה למשטרה יומיים מאוחר יותר בתאריך **19.1.11**.

איגור גם אישר שעובר להגשת הודיעתו במשטרת נחשף למרבית חומר החקירה, שהועתק על ידי המתלוננת מהמשטרת לצורך הגשת ערע על סגירת תיק החקירה וקשה שלא להשתחרר מההורשם שהמתלוננת גישה לטובת העניין וכי לעבות את הריאות את שני חבריה, לאחר שהמשטרת החליטה על סגירת התיק מחוסר ראיות.

אף שלטענת ולדימיר ואיגור סייפו למתלוננת כבר ביום האירוע או למחמת את הפרטים עליהם העידו, לא הובאה כל ראייה לסייע השהוי במסירת ההודעה במשטרת.

ב"כ המשימה אף אישר כי אין בחומר החקירה ראייה המאשרת את טענותו של איגור לפיה אחרי האירוע הגיעו למקום נידת משטרת, על פי הזמןתו, וכי הגיע עם השוטר שהגיע לרחוב אלמגור 7 שם אמר לו כי "**פה היי כלבים ופה כנראה גור בעל הכלבים**".

כך או כך גם איגור לא הצבע בזדאות על מחזיק המקום ברחוב אלמגור 7 בעל הכלבים, בכלל ובכלל הכלב המדובר, בפרט.

כאמור העדים לא מסרו הסבר להימנעותם מפנים למשטרת למסור את המידע להם על זהות בעל הכלב במשך 3.5 שנים, הגיעו באופן מפתיע לאחר חלוף זמן ניכר, כאמור, בהפרש של יומיים זה מזה ולא נתנו כל הסבר לסייע החלטתם באותו מועד לחשוף בפני המשטרת את המידע להם לטענותם.

בנסיבות אלה משקל עדותם נמוך עד אפסי ובכל מקרה אין בו כדי לקשור את מי מהכלבים שלטענתם ראו בחזקת הנאשם, לכלב שנשך את כלבו של המתלונן.

7. מול עדויות עדי התביעה עמדה עדותו של **הנאשם**, אשר שלל את עדויות עדי התביעה שטענו שכלי אמסטף נצפו בחצר ברחוב אלמגור 7 תקופה של כ-7 שנים.

לטענתו נכון למועד האירוע התגorer בבניין זה כונה בלבד ובאותה תקופה לא החזיק בכלבי אמסטף.

בהתייחסו למולנה שנמצאה בחצר הבניין בו התגorer טען שהוא לא היה שייכת לו, וכי החצר הייתה שייכת לכל ד"ר הבניין. בכל מקרה, לטענתו, מדובר במולנה קטנה שכלי אמסטף אינו יכול להיכנס לתוכה.

גרסתו של הנאשם יותר מכל מלמדת על מחדלה של המשטרת בחקירה האירוע, שכן אחת מטענותיו של הנאשם יכולו לבדוק בזמןאמת, בין אם מול השכנים ובין אם באמצעות אחרים, אך מWOOD לא נעשה. מאמרתו של הנאשם במשטרת, מספר ימים לאחר האירוע, עולה כי הנאשם עצמו לא שאל ולא התבקש להתעמת עם הטענה שהכלב בלבד או עם הכלב אמסטף נוספת יצאו מהחצר ביתו ומכאן לחברו שלו אליו ולמולנה שנמצאה בחצר.

לא די בהערכות, השערות ותחושים כדי למלא את החסר בראיות של ממש, גם אם יש בהם כדי לצבע את התמונה בצבעים המעוררים את החשד שכן הנאשם היה הבעלים או המחזיק של הכלב.

התוצאה מכל האמור לעיל, שהמאמינה לא עמדה בנטול הדרוש בפלילים להוכיח מעבר לכל ספק סביר כי הנאשם היה במועד הרלוונטי הבעלים או המחזיק בכלב, מושא כתוב האישום.

8. האם הוכח שהנائم היה זה שתקף את המתלוננת?

לא הייתה מחלוקת אמיתית בשאלת האם המתלוננת הותקפה במהלך האירוע, אף שהנائم בתשובתו לאיישום טען שהמתלוננת היא זו שתקפה את אחותו רנית לוזון, אך הטענה המרכזית הייתה שהוא עצמו לא תקף ולא אימע עליה.

כאמור, בהחלטה שנייתה על ידי בטענה שאין להסביר לאשמה קבוצתי שUberית האיים לא הוכחה אף לא לכוארה ועל כן נותר לדון האם היה הנאשם שתקף את המתלוננת, אשר הגיעו בסופו של האירוע לחדר המין עם טענות על כאבי ראש, בחילה חזקה וסחרחות ואובחנה רגשות במישוש באזורי הפריאטו אוקסיפיטליים - כפי שעולה מבדיקה שנערכה לה במיין על ידי נירוכירורג.

הריאות הקשורות את הנאשם לתקיפת המתלוננת אף חלשות מלהווכח בعلותו/החזקתו בכלב, כשהלמואה אף אחד מהעדים לא צביע באופן ודאי על הנאשם כעל התקוף.

המתלוננת עצמה, בניגוד לגרסתה במשטרה שם מסרה שהיא אינה בטוחהשמי שהחזיק בכלב האמסטף הוא אותו אדם שתקף אותה מאחר שבאותו זמן שהותקפה הסתכלה על בנה וזה לא היה חשוב לה ורק מסיפוריו של בנה הקטן התרשם שזה היה אותו בחור, העידה בבית המשפט שכיום, במועד מסירת עדותה, חמץ וחצץ שניהם לאחר האירוע, היה כבר בטוחה שהנائم היה זה שתקף אותה כי לאחר האירוע ראתה אותו בשכונה, הסתכלה עליו ויזתה אותו והוסיפה כי במשטרה לא הייתה בטוחה מכך שלא ראו לה שם את תമונתו של הנאשם.

מחקרים הנגידת של המתלוננת עליה כי מספר ימים לאחר שמסרה את תלונתה ציינה, כאמור, שהיא לא יכולה לומר בוודאות מי שתקף אותה הוא אותו בחור שהחזיק בכלב, הזמנה שוב למסירת הودעה במשטרה, שם הוצגה בפניה תמונהו של הנאשם והוא התבקש להתייחס לאפשרות שהנائم תקף אותה והחזיק בכלב.

לגביה העובדה שהנائم החזיק בכלב השיבה בבדיקות שהוא זה הנאשם - עובדה שאף לא הוכחה על ידי הנאשם - ואילו לגביה השאלה האם הוא זה שתקף אותה השיבה שכדי להיות עליה לראותו פנים מול פנים.

אם לא די בכך ציינה המתלוננת בהודעתה במשטרה שגובהו של התקוף היה 1.85 מ'. בית המשפט הבהיר כי הנאשם נמוך מהמתלוננת שגובהה 1.68 סמ' ולטענתה טעotta בהערכת גובהו נבעה מכך שהיא מזקפת ומכופתת כתוצאה מהמכות והאגрозים שספגה מתוקפה ועל כן נראה לה גובה מגובה האמתי.

התקשית לחתם אמון בעדות המתלוננת ככל שהיא התייחסה לזהויות של הנאשם כתוקפה שניכר שככל שחקירת המשטרה התמוכה "שייפה" המתלוננת שוב ושוב את גרסתה, עד הגרסה الأخيرة שמסירה בבית המשפט ובها

כבר זיהתה את הנאשם כתוקפה זיהוי וודאי.

כך למשל עלה מחלוקת הגדית כי בשלוש הזדמנויות במהלך השנים 2007 ו-2008 מסרה עדויות ולא הזכירה כל פעם אחת כי ראתה בחצר הבניין של אלמגור 7 כלבי אמסטף ורק בחצרה במשטרה בשנת 2010 העלה המתלוונת לראשונה את הטענה כי עוד לפני קרות האירוע ראתה כלבי אמסטף בחצר של הבניין ברחוב אלמגור 7. כשהתבקשה להסביר מדוע לא סירה על כך בהזדמנויות הקודמות שהיא לה השיבה תשובה מתחמקת "לא שאלו אותי".

המתלוון - בנה של המתלוונת - אף הוא לא היה עקי בגרסתו לגבי חלקו של הנאשם בתקיפה המתלוונת.

בבית המשפט אמן הצביע על הנאשם בוודאות כעל מי שתקף את אמו, אך מתברר כי במהלך חקירותיו במשטרה היסס בקשר לחלקו של הנאשם בתקיפה, כך אף לא קישר את הנאשם לתקיפת המתלוונת במהלך מסדר זיהוי התמונות שנערכו לו. שם זיהה בשיעור של 80% בלבד את הנאשם כבעליים של הכלב, אך כלל לא קישר את הנאשם, שעל תמונה הצביע, כאמור, כעל מי שתקף את אמו.

יתריה מכך, כפי שכבר ציינו, בהתייחס למשמעותו עדותם לגבי מהות הקשר שבין הכלב לנายนם, הרי שעל אף שבעדותו בבית המשפט הצביע בוודאות על הנאשם כעל מי שגס תקף את אמו בהמשך, באירוע השני, מסתבר שההודעתו במשטרה סיפר שראה בחור שתקף את אמו אלא שלא ראה את פניו ועל כן בתשובה לשאלת החוקר האם יוכל לזהות את הבוחר שתקף את אמו השיב בשלילה.

גם **חן מזרחי** היה עד לתקיפתה של המתלוונת.

על אף שבעדותו לגבי בעלות הנאשם על כלב האמסטף העיד חן באופן חד משמעי שנייה שהפריד בין הכלבים היה הנאשם וכי על פי השערתו הנאשם היה גם הבעלים של הכלב, הרי שביחס לזהות התקוף של המתלוונת תשובהו לא הייתה חד משמעית.

על פי עדותו המתלוונת הגיעה למקום נסערת מאד ורצה לעבר קבוצת נשים שהיו באותו מקום כשתווך כדי כך דחפה אותה מהן. אותן נשים החלו להסתער עליה ו"פתאום הגיע בחור. הנשים זוו הצידה והבחור תפס את אמו של הילד והתחיל להרבעץ לה כמו לגבר. אני רأيت את מי שתקף אותה וرأيت את מי שלקח את האמסטף. אני לא יודע אם זה אותו أحد. אני זוכר את התקוף שלה [...] אם הייתי רואה אותו כiom, הייתי מזהה אותו בוודאות, אבל היה לוקח זמן עד שהוא 'נופל לי האסימון' מאיפה אני מכיר אותו".

על אף שהנאשם ישב מולו על ספסל הנאים לא הצביע חן על הנאשם כעל תוקפה של המתלוונת.

עדותו אף היא אינה תומכת בגרסת המאשימה לפיה הנאשם הוא זה שתקף את המתלוונת.

התוצאה היא שהמאשימה לא עמדה בנטל ברמת הودאות הדרושה בפלילים ולא הוכיחה מעבר לכך ספק סביר שהנאשם היה מעורב בתקיפתה של המתלוונת.

גרסתו של הנאשם גם היא אינה חפה מסתירות ומהתחמקויות והוא אף לא טרח לחזק את גרסתו לפחות

בhabאתה של רנית, שהייתה עדת ראייה לאירוע התקיפה, לתמן בגרסתו. אולם מאחר שכאמור המאשימה לא عمדה בנטול המוטל עליה לא עבר נטול הפרכת ראיות הتبיעה על שכמו של הנאשם.

9. נוכח כל האמור לעיל הגעתי למסקנה כי יש לזכות את הנאשם מכל העבירות שיוחסו לו בכתב האישום המתוון והן: אי נקיות צעדי זהירות בחיה, איומים ותקיפה הגורמת חבלה ממשית.

ניתנה היום, י"א אלול תשע"ז, 14 ספטמבר 2016, במעמד הצדדים

זכות ערעור תוך 45 יום.